فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر

ایران: مجازات اعدام

سیاست دولتی ایجاد وحشت

ویژه نامه برای کنگره‌ی جهانی ضد مجازات اعدام

ماده‌ی ۱: تمام افراد بشر آزاد زاده می شوند و از لحاظ حیثیت و حقوق با هم برابرند. همگی دارای عقل و وجدان هستند و باید با یکدیگر با روحیه‌ی برادری رفتار کنند. ماده‌ی ۲: هر کس می تواند بی هیچ گونه تمایزی، به ویژه از حیث نژاد، رنگ، جنس، زبان، دین، عقیده‌ی سیاسی یا هر عقیده‌ی دیگر، و همچنین منشاء ملی یا اجتماعی، ثروت، ولادت یا هر وضعیت دیگر، از تمام حقوق و همه‌ی آزادی های ذکرشده در این اعلامیه بهره مند گردد. به علاوه نباید هیچ تبعیضی به عمل آید که مبتنی بر وضع سیاسی، قضایی یا بین المللی کشور یا سرزمینی باشد که شخص به آن تعلق دارد، خواه این کشور یا سرزمین مستقل، تحت قیمومت یا غیر خودمختار باشد، یا حاکمیت آن به شکلی محدود شده باشد. ماده‌ی ۳: هر فردی حق زندگی، آزادی و امنیت شخصی دارد. ماده‌ی ۴: هیچ کس را نباید در بردگی یا بندگی نگاه داشت. بردگی و دادوستد بردگان به هر شکلی که باشد، ممنوع است. ماده‌ی ۵: هیچ کس نباید شکنجه شود یا تحت مجازات یا رفتاری ظالمانه، ضد انسانی یا تحقیرآمیز قرار گیرد. ماده‌ی ۶: هر کس حق دارد که شخصیت حقوقی اش در همه جا در برابر قانون به رسمیت شناخته شود. ماده‌ی ۷: همه در برابر قانون مساوی هستند و حق دارند بی هیچ تبعیضی از حمایت یکسان قانون برخوردار شوند. همه حق دارند در مقابل هر تبعیضی که ناقض اعلامیه‌ی حاضر باشد، و بر ضد هر تحریکی که برای چنین تبعیضی به عمل آید، از حمایت یکسان قانون بهره مند گردند.

اسفند ۱۳۸۸

فوریه ۲۰۱۰

ایران: مجازات اعدام؛ سیاست دولتی ایجاد وحشت

ویژه نامه برای کنگره‌ی جهانی ضد مجازات اعدام

فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر در اردیبهشت ۱۳۸۸، یک گزارش جامع ۶۰ صفحه‌ای در باره مجازات اعدام در جمهوری اسلامی در ایران منتشر کرد. این گزارش با عنوان « ایران: مجازات اعدام؛ سیاست دولتی ایجاد وحشت» جنبه‌های مختلف مجازات اعدام را مورد بررسی قرار داد، از جمله: چارچوب قانونی در داخل کشور، چارچوب حقوقی بین‌المللی، اعدام مجرمان نوجوان، اقلیت‌های مذهبی و قومی و روش‌های اعدام. بنا به گزارش، بیش از ۲۰ عنوان کیفری در جمهوری اسلامی وجود دارد که مجازات آنها اعدام است و برخی از این عنوان‌ها دارای چندین عنوان فرعی هستند. اکثر این «جرائم» قطعا جزو «مهم‌ترین جنایت‌ها» به شمار نمی‌آیند. بعضی دیگر اصلا نباید «جرم» محسوب شوند.[1] فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر تعدادی توصیه نیز به جمهوری اسلامی ایران و جامعه‌ی بین‌المللی ارائه کرد، از جمله این که با توجه به ایرادهای اساسی در مورد تضمین رسیدگی قضایی و محاکمه‌ی عادلانه اجرای حکم‌های اعدام فورا متوقف شود.

متاسفانه جمهوری اسلامی ایران کماکان به ناهماهنگی با روند رو به رشد الغای مجازات اعدام در جهان ادامه داده است. تعداد رو به افزایشی از کشورهای جهان هر سال به فهرست کشورهایی می‌پیوندند که مجازات اعدام را لغو کرده‌اند، اما جمهوری اسلامی از نظر تعداد اعدام‌ها پیوسته پس از چین در مقام دوم و از نظر تعداد سرانه اعدام‌ها در مقام اول جهان قرار داشته است. به نظر می‌رسد حتا چین نیز نشانه‌هایی از توجه به نظر جامعه بین‌المللی از خود بروز می‌دهد، زیرا در بهمن ۱۳۸۸ قوه قضاییه‌ی چین از قاضیان خواست که کاربرد مجازات اعدام را به مرتکبان مهم-ترین جنایت‌ها محدود کنند. علاوه براین، جمهوری اسلامی به اعدام مجرمان نوجوان و صدور حکم‌های سنگسار نیز ادامه داده است.

[1] به انگلیسی: http://www.fidh.org/IMG/pdf/Rapport_Iran_final.pdf
و به فارسی: http://www.fidh.org/IMG/pdf/Death_Penalty_report_Persian_.pdf

در حالی که در سال ۲۰۰۸ (دی ۱۳۸۶ ـ دی ۱۳۸۷)، ۳۴۶ نفر در جمهوری اسلامی اعدام شدند، این تعداد در ۲۰۰۹ (دی ۱۳۸۷ ـ دی ۱۳۸۸) به ۳۸۸ نفر افزایش پیدا کرد.[2] گذشته از این، در مقایسه با عربستان سعودی که در سال ۲۰۰۹ دو مجرم نوجوان را اعدام کرد، جمهوری اسلامی با اعدام حداقل پنج مجرم نوجوان در همان سال به مقام اول جهان رسید.[3] در اسفند ۱۳۸۷ یک مرد در رشت به روش سنگسار اعدام شد[4] و صدور حکم سنگسار از آن پس نیز ادامه پیدا کرده است. به تازگی دو فهرست از زندانیان سیاسی محکوم به اعدام منتشر شده که در یکی از آنها نام ۵۶ نفر و در دیگری نام ۶۵ نفر به چشم می‌خورد.

xxxxxxxxx

رویدادهای پس از انتخابات

در پی انتخابات ریاست جمهوری در تاریخ ۲۲ خرداد که نتیجه‌ی آن به شدت مورد اعتراض عمومی قرار گرفت، محمود احمدی نژاد برنده‌ی آن اعلام شد و میلیون‌ها نفر به اعتراض پرداختند؛ ده‌ها نفر کشته شدند، هزاران نفر دستگیر شدند (بیش از ۳۰۰۰ نفر در حال حاضر در زندان هستند و این تعداد رو به افزایش است) و بسیاری از آنها شکنجه شدند و مورد تجاوز قرار گرفتند؛ و چند نفرهم اعدام شدند. در طی مدت ۵۰ روز پس از انتخابات، از ۲۲ خرداد تا روز تحلیف ریاست جمهوری در روز ۱۴ مرداد، حداقل ۱۱۵ اعدام به ثبت رسید.[5] برای اولین بار، بعضی افراد به علت شرکت در اعتراض برضد تقلب در انتخابات متهم به محاربه[6] شدند.

در تاریخ ۸ بهمن ۱۳۸۸، دو زندانی به نام‌های آرش رحمانی‌پور (۲۰ ساله) و محمدرضا علی زمانی (۴۶ ساله) اولین کسانی بودند که به اتهام جرائم مرتبط با انتخابات اعدام شدند.[7] هر دوی آنها چندین ماه پیش از انتخابات ۲۲ خرداد دستگیر و با فریب وعده‌ی کاهش در مجازات یا آزادی به اعتراف‌های دروغین دست زده بودند. رحمانی‌پور بعدا به وکیلش گفت که ماموران خواهر حامله او را نزدش آورده و تهدید کرده بودند که در صورت سرباززدن از انجام اعتراف مد نظر، او را مورد اذیت و آزار قرار خواهند داد.[8] به گفته‌ی وکیل رحمانی‌پور، بسیاری از اقداماتی که به او نسبت داده شده بود مربوط به زمانی می‌شد که او کمتر از ۱۸ سال داشت. در همان روز اعلام شد که ۹ نفر دیگر نیز به اتهام‌های مشابه در خطر مجازات اعدام به سر می‌برند.

قوه قضاییه‌ی ایران و قانونگذاران قانون مجازات اسلامی با تفسیری تنگ‌نظرانه از فقه شیعه عنوان محاربه و مفسد فی‌الارض[9] را در مورد بعضی از مخالفان حکومت به کار می‌گیرند. محاربه که یک واژه‌ی عربی است به معنای «جنگیدن» و محارب به معنای جنگجو است. به بیان دقیق، در فقه متعارف شیعه و نیز قانون مجازات اسلامی، محارب کسی است که برای ترساندن مردم دست به اسلحه ببرد. قانون مجازات اسلامی حتا تاکید می‌کند که «کسی که به روی مردم سلاح بکشد ولی در اثر ناتوانی موجب هراس هیچ فردی نشود محارب نیست» (تبصره‌ی ماده ۱۸۳). اما مقامات جمهوری اسلامی مفاد فقه را بیش از اندازه گسترش داده‌اند تا مفاهیم بالا را در باره‌ی اعضا و هواداران سازمان‌های سیاسی و گروه‌هایی که در برابر حکومت اسلامی قیام مسلحانه می‌کنند به کار بگیرند، با وجود این که آنها ممکن است شخصا دست به اسلحه نبرده باشند.

---

[2] عفو بین‌الملل در سال ۲۰۰۹ (دی ۱۳۸۷ ـ دی ۱۳۸۸)، تعداد ۳۸۸ اعدام ثبت کرده است، اما بر این باور است که تعداد واقعی احتمالا بیشتر است.

[3] http://www.amnesty.org/en/death-penalty/executions-of-child-offenders-since-1990

[4] نگاه کنید به: http://www.fidh.org/IMG/pdf/Rapport_Iran_final.pdf، ص 45

[5] http://www.amnesty.org/en/for-media/press-releases/iran-alarming-spike-executions-disputed-presidential-election-20090807

[6] نگاه کنید به گزارش فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر، ص ۱۲، پانوشت ۴۱، و http://www.fidh.org/Iran-Political-opponents-face-execution-Farsi

[7] http://www.fidh.org/Execution-of-two-opposition-activists

[8] http://www.roozonline.com/persian/news/newsitem/article////107/-50700f1412.html

[9] نگاه کنید به همان منبع در پانوشت ۶

تصمیم طرح اتهام محاربه بر ضدِ معترضان پس از انتخابات و اعدام آنها شگرف‌آورترین گردش رویدادهای پس از شروع ناآرامی‌های پساانتخاباتی بوده است. این موضوع به روشنی پس از اعدام دو زندانی سیاسی در تاریخ ۸ بهمن آشکار شد، که در پی آن دبیر شورای نگهبان، آیت‌الله جنتی، از قوه قضاییه تجلیل کرد و خواهان اعدام‌های بیشتر شد. این فراخوان بدون پرده‌پوشی تایید می‌کند که یک اراده‌ی سیاسی در پی نادیده گرفتن موازین محاکمه و رسیدگی قضایی عادلانه و به‌کارگیری مجازات اعدام برای ایجاد وحشت در میان معترضان است تا از پیگیری خواست‌های انتخابات آزاد، آزادی زندانیان سیاسی، مطبوعات، بیان، اجتماع و تشکل دست بردارند.

اعدام‌های گروهی

رویه‌ی انجام اعدام‌های گروهی که در گزارش اردیبهشت ۱۳۸۸ فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر تشریح شد در چند ماه گذشته در ایران ادامه یافته است. پس از انتشار گزارش فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر، چندین اعدام گروهی انجام شده است، به عنوان مثال می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: اعدام ۸ محکوم به اتهام‌های مرتبط با مواد مخدر در زندان تایباد در شمال شرقی ایران، ۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۸؛ ۱۳ نفر، ۱۱ تیر؛ ۲۰ محکوم به اتهام‌های مرتبط با مواد مخدر در زندان رجایی شهر در نزدیکی کرج، ۱۳ تیر؛ ۲۴ محکوم به اتهام‌های مرتبط با مواد مخدر در همان زندان، ۸ مرداد؛ و ۱۳ عضو یک گروه قومی مخالف حکومت در زندان زاهدان، ۲۳ تیر.

اقلیت‌های مذهبی

اهل حق: از زمان انتشار گزارش فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر در باره‌ی مجازات اعدام در اردیبهشت ۱۳۸۸، اذیت و آزار اقلیت-های مذهبی بی وقفه ادامه داشته است. بعضی اعضای اهل حق به مرگ محکوم شده‌اند. مهدی قاسم‌زاده که به همراه چند نفر از دیگر اعضای اهل حق دستگیر و از سال ۱۳۸۳ در زندان به سر می‌بُرد در اوایل اسفند ۱۳۸۸ به اتهام محاربه به دار آویخته شد. یونس آقایان یکی دیگر از اعضای همان گروه مذهبی که از سال ۱۳۸۳ در زندان به سر برده نیز به اتهام محاربه به اعدام محکوم شد و این حکم در سال ۱۳۸۴ تایید شد. در تیر ماه ۱۳۸۸ گزارش‌هایی حاکی از اعدام او منتشر شده، اما امکان تایید آن گزارش‌ها وجود نداشته است.

بهاییان: اذیت و آزار اقلیت بهایی نیز ادامه پیدا کرده است. هفت نفر از اعضای جامعه بهاییت که مسئولیت امور مذهبی و اداری این جامعه را در ایران به عهده داشتند، در اسفند ۱۳۸۷ و اردیبهشت ۱۳۸۸ دستگیر شده‌اند،[10] و از آن پس با خطر اعدام روبرو بوده‌اند. در اردیبهشت ۱۳۸۸ به آنان گفته شد که به عنوان مفسد فی‌الارض متهم هستند. اولین جلسه‌ی دادگاه آنان، پس از چند بار تعویق، در تاریخ ۲ بهمن ۱۳۸۸ برگزار شد. کیفرخواست، آنان را به «جاسوسی برای بیگانگان»، «تبلیغ علیه نظام»، «همکاری با اسرائیل»، «ارائه‌ی اسناد طبقه‌بندی شده به بیگانگان»، «تجمع و تبانی به قصد اقدام علیه امنیت ملی» و «افساد فی‌الارض» متهم کرد.[11] تمام این اتهام‌ها ممکن است به مجازات مرگ منجر شود.

پیروان بهاییت پیوسته به جاسوسی برای اسرائیل و توطئه علیه حکومت متهم و در نتیجه از عمل کردن آزادانه به مذهبشان محروم شده‌اند. به تازگی، مقامات ایران جامعه‌ی بهاییت را به مشارکت در ناآرامی‌های پس از انتخابات به قصد براندازی حکومت متهم کردند.[12] یکی از معاونان

---

[10] http://www.fidh.org/Continuous-repression-against-the-Baha-i ; و-http://www.fidh.org/%D8%A8%D9%87%D8%B3%D8%B1%DA%A9%D9%88%D8%A8-%D8%AC%D8%A7%D9%85%D8%B9%D9%87-%D8%A8%D9%87%D8%A7%DB%8C%DB%8C-%D8%AE%D8%A7%D8%AA%D9%85%D9%87

[11] http://www.rajanews.ir/article4580.html

[12] http://www.jomhourieslami.com/1388/13881108/13881108_jomhori_islami_04_dakheli.HTML#matlab_12
و http://isna.ir/ISNA/NewsView.aspx?ID=News-1487175

وزارت اطلاعات حتا گفت که ۱۳ ـ ۱۴ نفر از پیروان بهاییت به خاطر مشارکت فعال در ناآرامی‌ها در روز ۶ دی ماه دستگیر شده‌اند.[13] دادستان تهران هم ادعا کرد که در خانه‌ی این عده اسلحه و گلوله جنگی کشف شده است.[14]

اقلیت‌های قومی

اقلیت‌های قومی همواره از قربانیان حکم‌های اعدام بوده‌اند.

کُردها: حداقل ۲۱ زندانی سیاسی کرد در حال حاضر با حکم اعدام روبرو هستند. به تازگی دو زندانی سیاسی کرد اعدام شده‌اند. ابتدا دادگاه تجدید نظر حکم ۱۰ سال زندان احسان فتاحیان (۲۸ ساله) را که دادگاه بدوی صادر کرده بود، نقض کرد. او در تاریخ ۲۰ آبان به اتهام محاربه از طریق عضویت در کومله، یکی از گروه‌های مخالف کُرد، در زندان سنندج اعدام شد. یک مرد جوان کُرد به نام فصیح یاسمنی (۲۷ ساله) نیز به خاطر عضویت در حزب حیات آزاد کردستان، در تاریخ ۱۶ دی ۱۳۸۸ به اتهام محاربه در خوی در شمال غربی ایران به دار آویخته شد.[15]

بلوچ‌ها: اعضای اقلیت قومی بلوچ نیز پیوسته قربانی اعدام بوده‌اند. تعداد قابل توجهی از مردان بلوچ در پی محاکمه‌های ناعادلانه به اتهام محاربه ظاهرا به خاطر عضویت در یک گروه مسلح مخالف به نام جنبش مقاومت مردمی ایران (پیش‌تر مشهور به جندالله) اعدام شده‌اند. سه بلوچ متهم به محاربه در تاریخ ۱۳ اردیبهشت ۱۳۸۸ در ارتباط با یک بمب‌گذاری در زاهدان در پیش چشمان مردم در همان شهر به دار آویخته شدند. اعدام آنها تنها دو روز پس از بمب‌گذاری انجام شد که همین نشان می‌دهد آنها از یک محاکمه عادلانه محروم و قربانی یک رویه فوری و انتقام‌جویانه بوده‌اند. دیگر اعضای اقلیت بلوچ که به همین اتهام در زاهدان اعدام شدند شامل سه نفر در روز ۹ خرداد، دو نفر در روز ۱۶ خرداد و ۱۳ نفر در روز ۲۳ تیر بوده‌اند.

عرب‌ها: اعضای اقلیت عرب خوزستان هم با خشونت سرکوب روبرو بوده‌اند. در مهرماه ۱۳۸۸ گزارش شد که هفت نفر از اعضای این اقلیت به اتهام «اقدام علیه امنیت ملی» و قتل یک روحانی شیعه در خطر اعدام فوری به سر می‌برند.[16]

مجرمان نوجوان

همان‌طور که پیش‌تر گفته شد، در سال ۲۰۰۹ (دی ۱۳۸۷ـ دی ۱۳۸۸) حداقل پنج مجرم نوجوان در ایران اعدام شده‌اند. علاوه بر ملا گل حسن که در گزارش اردیبهشت ۱۳۸۸ فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشرمورد اشاره قرار گرفته بود،[17] چهار نفر دیگر نیز بعدا اعدام شدند: دلارا دارابی، در تاریخ ۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۸ به اتهام قتل ؛ علی جعفری در ۳۰ اردیبهشت؛ بهنود شجاعی، به اتهام قتل در تاریخ ۱۹ مهر و مصلح زمانی در تاریخ ۲۸ آذر ۱۳۸۸ به اتهام تجاوز به دوست دختر خود، با وجود این که زن مذکور همواره این موضوع را تکذیب کرده بود. هر چهار نفر در زمان وقوع جرم ادعایی ۱۷ سال داشتند، اما چندین سال در زندان به سر برده بودند و زمانی اعدام شدند که مسن‌تر بودند. این رویه در جمهوری اسلامی ایران مرسوم است. به علاوه، آرش رحمانی‌پور (نگاه کنید به **رویدادهای پس از انتخابات** در بالا) را نیز احتمالا می‌توان یک مجرم نوجوان دانست.

---

[13] http://www.jomhourieslami.com/1388/13881108/13881108_jomhori_islami_04_dakheli.HTML#matlab_12
[14] http://www.farsnews.com/newstext.php?nn=8810190440
[15] http://www.bbc.co.uk/persian/iran/2010/01/100106_l06_fasih_executed.shtml
[16] http://amnesty.org/en/library/info/MDE13/109/2009
[17] نگاه کنید به: http://www.fidh.org/IMG/pdf/Rapport_Iran_final.pdf، ص ۳۰، شماره ۴۲

سنگسار

یک مرد به نام ولی آزاد در اسفند ۱۳۸۷ در شهر رشت در شمال ایران به وسیله‌ی سنگسار اعدام شد.[18] دو نفر نیز که به سنگسار محکوم شده بودند، همانند عبدالله فریور مقدم،[19] به دار آویخته شدند: افسانه ر.[20] و رحیم محمدی. در هنگام نگارش، حداقل هشت زن و سه مرد محکوم به سنگسار هستند. این زنان عبارتند از: ایران اسکندری، خیریه والانیا، اشرف کلهری، کبری بابائی (همسر رحیم محمدی)، سکینه محمدی (در تبریز، درخواست تجدید نظر او دو بار رد شده است)، هاشمی نسب، م. خ، سریمه سجادی (۳۰ ساله، در ارومیه، مادر دو فرزند). سه مرد مذکور عبارتند از: بوعلی جانفشانی (۳۲ ساله، در ارومیه، دارای یک فرزند)، محمد علی نوید خمامی و نقی احمدی (در خرداد ۱۳۸۷ محکوم شد).[21]

چارچوب قانونی داخلی

از زمان انتشار گزارش فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر در اردیبهشت ۱۳۸۸، قانون مجازات اسلامی اصلاح نشده است. اما مجلس با استناد به اصل ۸۵ قانون اساسی به کمیسیون قضایی و امور حقوقی اختیار داده است تا لایحه‌ای با ۷۳۷ ماده و ۲۰۴ تبصره به تصویب برساند و جایگزین قانون مجازات اسلامی جاری سازد.[22] مجلس در روز ۲۵ آذر اجرای آزمایشی قانون جدید را به مدت پنج سال[23] به تصویب رسانید. اما شورای نگهبان پس از بررسی آن برای عدم مغایرت با قانون اساسی و شرع، در اواخر دی ۱۳۸۸ آن را به مجلس بازگرداند و خواهان اصلاح ۸۰ ماده از آن شد. شورای نگهبان در پایان نظریه‌ی خود متذکر شد که: «اشکالات شرعی عدیده و ابهامات دیگری بر این مصوبه وارد است... ایرادات دیگر متعاقبا اعلام خواهد شد.» در هنگام نگارش، هنوز روشن نیست که لایحه تازه چه زمانی به تصویب خواهد رسید و جایگزین قانون مجازات اسلامی جاری خواهد شد.

چارچوب حقوقی بین‌المللی

- میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی، که ایران عضو آن است، می‌گوید کشورهای عضو مجازات اعدام را باید تنها برای «مهمترین جنایت ها» به کار بگیرند، که به معنای جنایت های عمدی با پیامدهای مرگبار یا عمده دیگر است. اتهام‌ها و جرم‌هایی که مقامات قضایی ایران ادعا کرده اند، حتا در صورت اثبات، در محدوده‌ی «مهم‌ترین جنایت ها» قرار نمی-گیرند.

- ماده (۱) ۱۸ میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی می‌گوید: «همگان از حق آزادی فکر، عقیده و مذهب...» برخوردارند. از طرف دیگر، قانون اساسی ایران برابری تمام مردم را صرفنظر از منشأ قومی، زبان و نژاد تضمین می‌کند.[24]

---

[18] نگاه کنید به: http://www.fidh.org/IMG/pdf/Rapport_Iran_final.pdf، ص ۴۱ و ۴۵
[19] همانجا، ص 45 (نگاه کنید به سال ۲۰۰۴)
[20] همانجا، ص 45 (نگاه کنید به سال ۲۰۰۸)
[21] همان گزارش فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر و http://amnesty.org/en/library/asset/MDE13/082/2009/en/7fdb4e30-712a-4fca-b807-1365834fcd17/mde130822009en.html; http://amnesty.org/en/library/asset/MDE13/041/2009/en/cd8a0a48-b092-4a23-8907-867a5c722ddf/mde130412009en.html; http://amnesty.org/en/library/asset/MDE13/110/2009/en/a86e2588-3a62-4726-b31b-b9c2bf084501/mde131102009en.html
[22] برای بحث در باره پیش‌نویس لایحه، نگاه کنید به گزارش فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر در باره مجازات اعدام، ص ۱۶
[23] همانجا، پانوشت ۵۷
[24] اما تنها سه اقلیت مذهبی ـ مسیحیان، یهودیان و زرتشتیان ـ می‌توانند به مذهبشان عمل کنند. یک شاخه‌ی معین از شیعه از برتری بر تمام مذاهب دیگر و نیز دیگر شاخه‌های اسلام برخوردار است.

- به عنوان کشور عضو میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی و کنوانسیون حقوق کودک، ایران متعهد شده است مجرمان نوجوان را اعدام نکند.

- کمیته حقوق کودک سازمان ملل از ایران خواسته به کلیه اشکال شکنجه و رفتارها ومجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی یا تحقیرآمیز، مثل قطع عضو، شلاق یا سنگسار برای جرم‌هایی که اشخاص زیر ۱۸ سال مرتکب شده‌اند، فورا پایان دهد.

نتایج و توصیه‌ها

جمهوری اسلامی ایران تعهدات بین‌المللی حقوق بشری خود را در زمینه‌ی مجازات اعدام آشکارا نقض می‌کند.

توصیه‌هایی به دولت جمهوری اسلامی ایران

- اعدام مجرمان نوجوان را متوقف کنید
- اعدام زندانیان سیاسی و وجدان را متوقف کنید
- به استفاده از مجازات اعدام به عنوان وسیله‌ی سرکوب اعضای اقلیت‌های مذهبی و قومی پایان دهید
- به مجازات‌های بی‌رحمانه و غیرانسانی مثل سنگسار پایان دهید
- به عنوان گام اول در راه الغای مجازات اعدام، آن را به مهم‌ترین جنایت‌ها، بر اساس تعریف بین‌المللی، محدود کنید
- به شمار روزافزون کشورهای جهان بپیوندید و با هدف الغای مجازات اعدام اجرای آن را متوقف کنید.

توصیه به جامعه بین‌المللی

- ما در فراخوان‌های متعدد از جامعه‌ی بین‌المللی خواسته‌ایم راه‌کار های موثری برای رسیدگی به وضعیت حقوق بشر در ایران به کار گیرد و اینک با تاکید بر فوریت این فراخوان را تکرار می‌کنیم.

این نشریه با کمک مالی اتحادیه‌ی اروپا تهیه شده است. فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر به تنهایی مسئولیت محتوای آن را به عهده دارد و این محتوا به هیچ عنوان بازتاب موضع اتحادیه‌ی اروپا نیست.

عکس روی جلد: © AFP
اعدام مجرمان در انظار عمومی، شیراز، ۹۵۰ کیلومتری جنوب تهران، ۱۴ شهریور ۱۳۸۶

نشانی فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر:
17, Passage de la Main d'Or, 75011 Paris, France
CCP Paris : 76 76 Z
Tel : (33-1) 43 55 25 18 / Fax : (33-1) 43 55 18 80
Web site : http://www.fidh.org

مدیر نشریه : سوهیر بالحسن
ویراستار : آنتوان برنار
نویسنده : بیژن بهاران
طراحی: بروس پلیزر

فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر (FIDH)

نماینده ی ۱۵۵ سازمان حقوق بشر در ۵ قاره است

ماده‌ی ۱: تمام افراد بشر آزاد زاده می شوند و از لحاظ حیثیت و حقوق با هم برابرند. همگی دارای عقل و وجدان هستند و باید با یکدیگر با روحیه‌ی برادری رفتار کنند. ماده‌ی ۲: هر کس می تواند بی هیچ گونه تمایزی، به ویژه از حیث نژاد، رنگ، جنس، زبان، دین، عقیده‌ی سیاسی یا هر عقیده‌ی دیگر، و همچنین منشاء ملی یا اجتماعی، ثروت، ولادت یا هر وضعیت دیگر، از تمام حقوق و همه‌ی آزادی های ذکرشده در این اعلامیه بهره مند گردد. به علاوه نباید هیچ تبعیضی به عمل آید که مبتنی بر وضع سیاسی، قضایی یا بین المللی کشور یا سرزمینی باشد که شخص به آن تعلق دارد، خواه این کشور یا سرزمین مستقل، تحت قیمومت یا غیر خودمختار باشد، یا حاکمیت آن به شکلی محدود شده باشد. ماده‌ی ۳: هر فردی حق زندگی، آزادی و امنیت شخصی دارد. ماده‌ی ۴: هیچ کس را نباید در بردگی یا بندگی نگاه داشت. بردگی و دادوستد بردگان به هر شکلی که باشد، ممنوع است. ماده‌ی ۵: هیچ کس نباید شکنجه شود یا تحت مجازات یا رفتاری ظالمانه، ضد انسانی یا تحقیرآمیز قرار گیرد. ماده‌ی ۶: هر کس حق دارد که شخصیت حقوقی اش در همه جا در برابر قانون به رسمیت شناخته شود. ماده‌ی ۷: همه در برابر قانون مساوی هستند و حق دارند بی هیچ تبعیضی از حمایت یکسان قانون برخوردار شوند. همه حق دارند در مقابل هر تبعیضی که ناقض اعلامیه‌ی حاضر باشد، و بر ضد هر تحریکی که برای چنین تبعیضی به عمل آید، از حمایت یکسان قانون بهره مند گردند.

درباره‌ی فدراسیون بین‌المللی جامعه‌های حقوق بشر (FIDH):

فدراسیون برای حمایت از قربانیان نقض حقوق بشر، جلوگیری از تعدیات و اجرای عدالت در مورد مرتکبان نقض حقوق بشر فعالیت می کند.

اختیارات گسترده:

فدراسیون برای رعایت کلیه‌ی حقوق تصریح شده در اطلاعیه‌ی جهانی حقوق بشر فعالیت می کند: حقوق مدنی و سیاسی و نیز حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی.

یک جنبش جهانی:

فدراسیون در سال ۱۹۲۲ تأسیس شد و امروزه ۱۵۵ سازمان عضو را در بیش از ۱۰۰ کشور جهان متحد می سازد. فعالیت‌های آنها را هماهنگ و از این فعالیت‌ها حمایت می کند و در سطح بین‌المللی صدای آنها به شمار می رود.

یک سازمان مستقل:

فدراسیون همانند سازمان‌های عضو خود، با هیچ حزب یا مذهبی مرتبط نیست و مستقل از تمام دولت هاست.

fidh

فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر

برای اطلاعات مربوط به ۱۵۵ سازمان عضو FIDH مراجعه کنید به: www.fidh.org